

PIETARIN RINTAMASTA

„Pravda“ lehdelle annettu haastattelu

Palattuaan hiljattain Pietarin rintamalta toveri Stalin kertoi kirjeenvaihtajallemme vaikutelmistaan rintaman tilanteesta.

1. PIETARIIN JOHTAVAT TIET

Pietariin johtavat tiet ovat niitä paikkoja, joista lähtemällä vihollinen voi onnistuessaan saartaa Pietarin, eroittaa sen Venäjästä ja lopulta vallata sen. Sellaisia ovat: a) Petroskoin lohko, jonka suuntana on Zvanka, päämäärä — Pietarin saartaminen idästäkäsinkin; b) Aunuksen lohko suuntanaan Lotinapelto, päämäärä — meneminen petroskoilaisten sotajoukkomme selustaan; c) Karjalan lohko, jonka suunta on suoraan Pietariin, päämäärä — Pietarin valtaaminen pohjoisestäkäsinkin; d) Narvan lohko suuntanaan Hatsina ja Krasnoje Selo, päämäärä — Pietarin valtaaminen lounaastäkäsinkin tai ainakin Hatsinan—Tosnon radan valtaaminen ja Pietarin saarrostaaminen etelästä; e) Pihkovan lohko suuntanaan Dno—Bologoje, päämäärä — Pietarin eristäminen Moskovasta; f) lopuksi Suomenlahti ja Laatokka, jotka tekevät mahdolliseksi vihollisen mairinnousun Pietarin länsi- ja itäpuolella.

2. VIHOLLISEN VOIMAT

Vihollisen voimat ovat näillä lohkoilla kirjavia ja erilaisia. Petroskoin lohkolla toimii serbialaisia, puolalaisia, englantilaisia, kanadalaisia ja venäläisten valkokaartilaisupseerien ryhmä. Niitä kaikkia pidetään yllä niinsanottujen liittolaisten varoilla. Aunuksen lohkolla on valkosuomalaisia, jotka Suomen hallitus on värvännyt sopimuksilla pariksi kolmeksi kuukaudeksi. Valkosuomalaisten johdossa on saksalaisen miehityksen ajalta jääneitä saksalaisia upseereita. Karjalan lohkolla on suomalaisten niinsanottuja säännöllisiä joukkoja. Narvan lohkolla on venäläisistä sotavangeista värvättyjä venäläisiä joukko-osastoja ja paikallisesta väestöstä värvättyjä inkeriläisiä joukko-osastoja. Näiden joukko-osastojen johdossa on kenraalimajuri Rodzjanko. Pihkovan lohkolla on myöskin sotavangeista ja paikallisista asukkaista muodostettuja venäläisiä joukko-osastoja, joiden johdossa on Balahovitsh. Suomenlahdella toimii torpeedoveneitä (5—12) ja sukellusveneitä (2—8), jotka kaikesta päätellen ovat englantilaisia ja suomalaisia.

Kaikki tiedot puhuvat siitä, että Pietarin rintamalla vihollisen voimat eivät ole suuria. Vihollisen aktiivisin Narvan lohko kärsii yhtä suurta taistelukuntoisten „ihmisvarojen“ puutetta kuin muutkin, vähemmän aktiiviset, joskaan ei vähemmän tärkeät lohkot.

Tämä oikeastaan onkin selityksenä sille, että huolimatta „Times“ lehden ⁷⁵ voitonhuudoista jo kaksi kuukautta sitten Pietarin kukistumisesta „parin kolmen päivän kuluttua“ vihollinen ei suinkaan saavut-

tanut yleistä päämääräänsä—Pietarin saartamista, vaan se ei edes kyennyt tuona aikana toteuttamaan ainoatakaan osittaista lohkotehtävää jonkin ratkaisevan kohdan valloittamisen mielessä.

Ilmeistä on, että Suomessa olevan kenraali Jude-nitshin johtamaa kuulua „luoteisarmeijaa“, johon vanha kettu Gutshkov panee toiveita Denikinille antamassaan selostuksessa, ei toistaiseksi ole saatu syntymään.

3. VIHOLLISEN LASKELMAT

Kaikesta päätellen vihollinen on rakentanut laskelmansa ei ainoastaan tai oikeammin sanoen ei niinkään paljon omiin voimiinsa kuin kannattajiensa—sotajoukkojemme selustassa, Pietarissa ja rintamilla olevien valkokaartilaisten voimiin. Ennen kaikkea, Pietarissa olleet porvarillisten valtioiden (Ranskan, Sveitsin, Kreikan, Italian, Hollannin, Tanskan, Romanian y.m.) niinsanotut lähetystöt, jotka ovat harjoittaneet valkokaartilaisten rahoittamista sekä vakoilua Judenitshin ja Englannin, Ranskan, Suomen ja Eestin porvariston hyväksi. Nämä herrat kylvivät rahaa oikealle ja vasemmalle lahjoen armeijamme selustassa kaiken lahjottavan. Edelleen, venäläisen upseeriston lahjottavissaoleva osa, joka oli unohtanut Venäjän, menettänyt kunniansa ja oli valmis siirtymään työläisten ja talonpoikain Venäjän vihollisten puolelle. Lopuksi Pietarin proletariaatille katkeroituneet entiset ihmiset, porvarit ja tilanherrat, jotka olivat koonneet, kuten myöhemmin kävi ilmi, aseita ja odottivat sopivaa tilaisuutta iskeäkseen meidän sotajoukkojemme selkään. Näiden voimien varaan vihollinen perusti-

kin laskelmansa hyökätessään Pietaria vastaan. Oli vallattava Krasnaja Gorka, tuo Kronstadtin avain, ja herpaannutettava siten linnoituspiiri, nostatettava kapina linnakkeissa ja tulitettava Pietaria, jotta siten, yhdistämällä yleisen hämmingin hetkellä aloitettu hyökkäys rintamalla kapinaan Pietarissa, olisi voitu saartaa ja vallata proletaarisen vallankumouksen kehto,—sellaisia olivat vihollisen laskelmat.

4. TILANNE RINTAMALLA

Vihollisen laskelmat eivät kuitenkaan pitäneet paikkaansa. Krasnaja Gorka, joka oli joutunut vasemmistoeserrien sisältäpäin tekemän kavalluksen vuoksi yhdeksi vuorokaudeksi vihollisen käsiin, palautettiin nopeasti Itämeren laivaston merimiesten mereltä ja maalta antamalla voimakkaalla iskulla takaisin Neuvosto-Venäjäälle. Itämeren laivaston Vallankumouksellinen sotaneuvosto pani lujalla kädellä nopeasti järjestykseen Kronstadtin linnakkeet, jotka oikeistoeserrien, „isänmaanpuolustaja“-menshevikkien ja upseeriston lahjottavissaolevan osan kavalluksen vuoksi alkoivat eräällä hetkellä jo horjua. Niinsanotut lähetystöt ja niiden vakoilijat vangittiin ja vietiin rauhallisempiin paikkoihin, jolloin eräistä lähetystöistä löydettiin konekiväärejä, kiväärejä (vieläpä yksi tykkikin Romanian lähetystöstä), salaisia puhelinkeskuksia y.m. Pietarin porvariskortteleissa suoritettiin yleinen kotitarkastus, jolloin löydettiin neljätuhatta kivääriä ja monta sataa pommia.

Mitä tulee vihollisen yleiseen hyökkäykseen, niin se ei suinkaan päättynyt voittoon, vaikka „Times“

kirkui siitä, vaan se ei ehtinyt edes alkaakaan. Aunuksen seudulla olleet valkosuomalaiset, jotka pyrkivät valtaamaan Lotinapellon, on lyöty takaisin ja ajettu Suomen rajan taa. Vihollisen Petroskoin ryhmä, joka oli muutaman virstan päässä Petroskoista, perääntyy nykyään nopeasti meidän joukkomme ahdistamana, jotka olivat kiertäneet sen selustaan. Vihollisen Pihkovan ryhmä on päästänyt aloitteen käsistään juuttuen yhteen kohtaan ja vieläpä paikoitellen perääntyenkin. Mitä tulee vihollisen aktiivisimpaan Narvan ryhmään, niin se ei ole suinkaan saavuttanut tarkoitustaan, vaan päinvastoin perääntyy jatkuvasti meidän joukkojemme ahdistamana, hajoaa ja hupenee Punaisen Armeijan iskujen alla Jamburgiin johtavilla teillä. Ententen voitonhuudot ovat näinollen osoittautuneet ennenaikaisiksi. Gutshkovin ja Judenitshin toiveet eivät ole toteutuneet. Yhä vielä passiivisesta Karjalan lohkosta ei voida toistaiseksi sanoa mitään, sillä Viteleen tehtaan ⁷⁶ luona kärsimänsä tappion jälkeen Suomen hallitus on alentanut huomattavasti ääntään ja lopettanut Venäjän hallituksen törkeän parjaamisen, ja samalla ovat Karjalan rintamalla loppuneet miltei kokonaan niinsanotut selkkaukset.

Onko tämä tyyntä myrskyn edellä vai ei, sen tietää vain Suomen hallitus. Joka tapauksessa voin sanoa, että Pietari on valmis kaikkien mahdollisten yllätysten varalta.

5. LAIVASTO

En voi olla mainitsematta muutamaa sanaa laivastosta. Ei voida olla tervehtimättä sitä, että Itämeren

laivasto, jota pidettiin tuhoutuneena, syntyy uudestaan mitä tosiasiallisimmalla tavalla. Sen tunnustavat ei vain ystävät, vaan myöskin viholliset. Yhtä ilahduttavaa on, että venäläisen upseeriston erään osan mätäpaise — sen lahjottavuus — on kaikkein vähiten tarttunut laivaston päällikkökuntaan: on löytynyt kuitenkin miehiä, jotka kunniaksaan pitävät Venäjän arvoa ja riippumattomuutta englantilaista kultaa kalliimpana. Vieläkin ilahduttavampaa on se, että Itämeren laivaston matruusit ovat löytäneet jälleen oman minänsä herättämällä urotöillään henkiin Venäjän vallankumouksellisen laivaston parhaat perinteet. Ilman näitä ehtoja Pietaria ei olisi voitu suojata mitä vaarallisimmilta yllätyksiltä meren puolelta. Mitä kuvaavinta laivastomme uudestisyntymisen luonnehtimiseksi on meidän kahden torpedoveneemme kesäkuussa käymä epätasaväkinen taistelu vihollisen neljää torpedoveneettä ja kolmea vedenalaista vastaan, josta taistelusta meidän torpedoveneemme suoriutuivat matruusien uhrautuvaisuuden ja toimineen osaston komentajain taitavan johdon ansiosta voittajina ja upottivat vihollisen yhden sukellusveneen.

6. YHTEENVETO

Usein Rodzjankoa verrataan Koltshakiin siinä mielessä, kuinka vaarallisia he ovat Neuvosto-Venäjälle, jolloin Rodzjankoa ei pidetä vähemmän vaarallisena kuin Koltshakia. Tämä vertailu ei ole oikea. Koltshak on todella vaarallinen, sillä hänellä on sekä aluetta perääntymistä varten, ihmisreservejä sotajoukkojen uusimista varten että viljaa armeijan ruokkimiseksi. Rodzjankon ja Judenitshin onnettomuus on

siinä, että heillä ei ole riittävästi aluetta, ihmisreservejä eikä viljaa. Suomi ja Eesti ovat tietenkin eräänlaisia tukikohtia valkokaartilaisosastojen muodostamiseksi venäläisistä sotavangeista. Mutta ensinnäkään sotavangit eivät voi olla riittävänä ja täysin luotettavana aineksena valkokaartilaisosastoja varten. Toiseksi jo itse tilanne Suomessa ja Eestissä, siellä kasvavan vallankumouksellisen kuohunnan vuoksi, ei luo suotuisia ehtoja valkokaartilaisosastojen muodostamiselle. Kolmanneksi se alue, minkä Rodzjanko ja Balahovitsh ovat valloittaneet (kaikkiaan noin kaksi kihlakuntaa), supistuu vähitellen ja järjestelmällisesti, ja kuululla „luoteisarмейjalla“, jos sen on suotu yleensä syntyä, ei ole kohta missä levittäytyä ja manöveerata. Sillä täytyy tunnustaa, ettei Suomi enempää kuin Eestikään ainakaan toistaiseksi ole luovuttanut „omaa aluettaan“ Rodzjankolle—Balahovitshille—Judenitshille. Armeija ilman selustaa—sellainen on „luoteisarmeija“. Sanomattakin on selvää, että sellainen „armeija“ ei voi elää kauan, tietenkin ellei tapausten ketjuun pääse tunkeutumaan jokin uusi, vakava, viholliselle otollinen kansainvälistä luonnetta oleva seikka, jonka odottamiseen vihollisella kaikesta päätellen ei ole minkäänlaisia perusteita.

Punainen Armeija on voittava Pietarin edustalla.

*„Pravda“ № 147,
heinäkuun 8 pntä 1919*